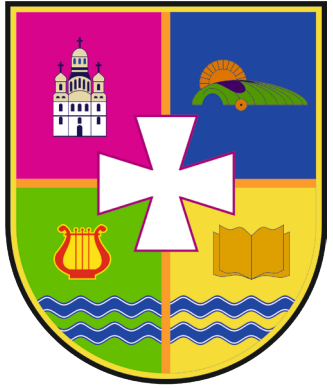

Наша громада — єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №7(108) 1 липня 2022 РОКУ

Юрій Григорович Тимошенко загинув, захищаючи наше спокійне життя

Герої російсько-української війни — не супер-люди чи накачані мускулясти Рембо, не відомі політики, які дружно одяглися в камуфляжний однострій і в Телеграм-каналах повідомляють про ракетні обстріли чи звільнені ЗСУ території. Сучасні герої — це прості українські чоловіки й жінки — вчорашні механізатори, зварники, вчителі чи інженери, які в перші дні свідомо прийшли до військкоматів або ж долучилися як волонтери до допомоги ЗСУ. Їхня головна риса — переконання, що саме від їхнього скромного внеску залежить наша спільна перемога над ворогом.

Таким був і житель с. Колосівка Юрій Григорович Тимошенко, який загинув 29 (офіційно — 30) травня 2022 року в Донецькій області. Скромний худорлявий чоловік, учасник АТО 2014-2015 років, працівник молочнотоварного комплексу ТОВ «Білагро», він у перший же день війни прибув до військкомату й попросився на фронт.

Народився Юрій Григорович 14 серпня 1979 року в Колосівці в простій працюючій родині. Батько працював завідувачем клубу, мама — дояркою на фермі. Хлопець залюбки навчався в Балакліївській школі, був дисциплінованим і відповідальним, захоплювався волейболом, футболом, брав участь у велопробігах. Його класним керівником був Володимир Олексійович Дзябенко, який зумів здружити своїх підопічних і виховати справжніх патріотів. Показовий факт: із семи хлопців класу шестеро стали на захист України або служили в АТО.

Після школи Юрій продовжив навчання у Красногорівському СПТУ №49, відслужив строкову службу. Подальше життя чоловік пов'язав із Полтавою, де закінчив комп'ютерні курси.

Він добре розбирався у різних комп'ютерних

програмах і, без сумніву, був непоганим фахівцем. При цьому був ще кращим сином: коли з роками батьки відчували проблеми зі здоров'ям, повернувся у рідне село, щоб допомагати їм. Змалку привчений до сільської праці, Юрій пішов працювати на молочнотоварний комплекс. У колективі його поважали за працюовитість, щирість, безвідмовну готовність допомогти. Жив чоловік у старенькій бабусиній хаті, яку поступово привів до ладу. Торік поховав батька, тож залишився єдиною підтримкою для матері й молодшої сестри.

— Незадовго до початку війни Юрій переніс тяжку недугу, мав серйозні проблеми зі здоров'ям, — розповідає заступниця Білоцерківського сільського голови Любов Петрівна Луць. — Друзі, працівники військкомату вмовляли Юру трохи почекаати. Я особисто пропонувала спочатку підлікуватися в санаторії. Однак він відмовився й пішов бити ворога. Потрапив у справжнє пекло — на Донбас. Там і загинув...

Разом із матю Ніною Іванівною і сестрою Людмилою Григорівною я їздила в Дніпропетровську обласну клінічну лікарню ім. І. І. Мечникова на упізнання. Це було дуже важко морально... Юрине тіло було спотворене, та його бойові товариші стверджували, що загинув саме він, бо перебував якраз у тому місці, куди влучив снаряд. До того ж, у кишені лежали його документи... Але Ніна Іванівна відмовилася упізнати сина й попросила про експертизу ДНК. Певно, таким чином хотіла зберегти бодай останню надію, що син живий. Та дива не сталося, й результати експертизи підтвердили: загинув саме Юрій.

Юрій Тимошенко був справжнім героєм, адже свідомо й не роздумуючи став на захист Батьківщини, й віддав за неї своє життя. Він загинув, захищаючи наше спокійне життя. Пам'ятаймо про це!

«А знаєте, яким він хлопцем був...» Односельці про Юрія Тимошенка

Розповідає сестра Людмила Григорівна Тимошенко:

— Юра — єдиний рідний любий син і брат, який завжди був нашою опорою у житті: завжди робив все можливе для сім'ї, завжди допомагав і підтримував. Після смерті батька Григорія Івановича Юрій став главою сім'ї. Ми з матю знали, що на Юру можемо покластися, і він нас не підводив ні разу.

Знайомі і друзі поважали Юру за розум, добре серце, спокійний характер, тактовність, готовність завжди прийти на допомогу і вміння бути вірним.

Росіяни вбили Юрія 29 травня 2022 року — це велика втрата для друзів та рідних, і непоправна — для мамі та для мене. Юра був, є і буде частиною нашого серця, допоки ми живі.

Згадує депутат Білоцерківської сільської ради Олександр Миколайович Пипко:

— Я ніколи не бачив, щоб Юрій десь гуляв, тинявся селом чи навіть просто відпочивав. Він мав золоті руки й завжди був у роботі, чимось зайнятий.

Він мріяв про мирне життя, однак 2014 року, не роздумуючи, з першою хвилею мобілізації потрапив у зону АТО, де мужньо й самовіддано боронив Україну. Юрій ніколи не розповідав про пережите на тій війні, та все ж мені відомо про один випадок, коли він дивом лишився живим: вийшов на хвилинку з палатки, й у цей момент туди влучив ворог. Спалахнула пожежа, було багато загиблих і поранених.

Зранку 24 лютого, щойно стало відомо про початок війни, Юрій підійшов до мене на роботу й попросив відвезти його у військкомат. Ми заїхали до нього додому, він

зібрався буквально за 15 хвилин, і поїхали у Велику Багачку. Я бачив його востаннє...

Розповідає заступниця Білоцерківського сільського голови Любов Петрівна Луць:

— Юрій Тимошенко виріс у дуже порядній сім'ї, де змалку прищеплювали такі цінності як чесність, відповідальність, працюовитість, служіння громаді. Це був справжній чоловік: надійний, відповідальний.

Юра був щирим, комунікабельним, мав веселу вдачу й гарне почуття гумору. А скільки планів у нього було! Його оптимізм та енергія заряджали оточуючих, він був душею компанії. Його всі любили й поважали, він не мав поганих звичок, вів здоровий спосіб життя.

Говорить заступник директора ТОВ «Білагро» по тваринництву Рустам Іванович Кроїтору:

— Із Юрієм Тимошенком ми сім років працювали разом. До того, як очолити молочнотоварний комплекс, я працював там зоотехніком, головним ветлікарем. Можу сказати про Юру тільки хороше. І кожен у нашому колективі це підтвердить.

Юра був дуже світлою людиною: чесний, щирий, відповідальний, завжди готовий підставити плече у важку хвилину. Коли він приходив на роботу, в усіх піднімався настрій. Люди чекали на добре слово чи дотепний жарт і мимоволі починали посміхатися. Просто не віриться, що його вже немає, що він ніколи не переступить поріг комплексу...

Згадує депутатка Білоцерківської сільської ради Любов Андріївна Лобанова:

— Спокійний, врівноважений, щирий,

Юрій і Любов Тимошенки в дитинстві. Фото із сімейного архіву.

відповідальний, відважний, товариський, веселий... Саме таким залишиться Юрій Тимошенко в пам'яті односельців. Небагатирського зросту, худорлявий, Юра надихав своєю невичерпною енергією. Біля нього хотілося жити і робити щось хороше.

14 серпня 2015 року Юрія Тимошенка та інших учасників АТО з Великобагачанського району І—ІІ хвилі мобілізації врочисто нагороджували медаллю Міністерства

оборони України «Захиснику України». Це був День народження Юрія, й присутні в залі вітали його, стоячи. Юра не очікував такої уваги до себе й був дуже щасливим.

Він був простим, без хитринки — самою простотою і щирістю. Був відданий своїй справі, усім бажав тільки добра. Він був світлий, відважний, непереможний у своїй вірі в добро і порядність, у світле майбутнє України, заради якого й загинув.

Герої не вмирають

21 червня в Колосівці попрощалися з Ю. Г. Тимошенком

Після відспівування в Свято-Успенському соборі в Полтаві труну з Ю. Г. Тимошенком по обіді привезли в будинок його матері.

Засвідчити глибоку повагу до загиблого земляка зібралося понад п'ять сотень людей із усіх населених пунктів Білоцерківської громади. Вони зустріли траурний кортеж, стоячи навколішках уздовж дороги. Серця присутніх переповнювали гіркий смуток і пекучий біль від непоправної втрати. Загинув чесний, щирий, добрий і працьовитий чоловік, справжній українець-патріот. Коли ж після відспівування труну повезли на кладовище, траурна процесія розтягнулася майже на кілометр!

Жителі громади зустріли траурний кортеж, стоячи навколішках уздовж дороги.

Попрощатися із Ю. Тимошенком приїхало понад п'ять сотень людей. Дорогою до кладовища колона розтягнулася майже на кілометр.

На честь нашого загиблого земляка військові тричі вистрілили з автоматів. А представник військкомату майор Олег Іванович Сисенко зізнався:

— Важко прощатися з такими людьми, як Юрій

Тимошенко. Він був справжнім героєм, адже свідомо й не роздумуючи став на захист Батьківщини, й віддав за неї свої життя. Герої не помирають, вони живуть стільки, скільки про них пам'ятають...

Зінаїда МАТЯШОВА.

— Юрій Григорович прожив коротке, але достойне життя. Він був справжнім патріотом рідної землі й безмежно любив свою Україну. І в скрутну хвилину одним із перших пішов її захищати, — зазначив, виступаючи на траурному мітингу, Білоцерківський сільський голова Іван Васильович Лещенко. — Не віреться, що Юрія вже немає серед нас. Він завжди був поруч, завжди був готовий допомогти, захистити. Ми прощаємося зі справжнім героєм, патріотом Батьківщини, який, не роздумуючи, став на захист рідної країни, свого народу.

Про життєвий шлях Ю. Г. Тимошенка емоційно, зі сльозами на очах розповіла голова ветеранської організації, депутатка Білоцерківської сільської ради Любов Андріївна Лобанова.

— Немає таких слів, які б змогли зменшити біль материнського серця, зцілити душевну рану від непоправної втрати. Та все ж хочеться запевнити і Ніну Іванівну, й усіх рідних, що світла пам'ять про Юрія назавжди залишиться в серцях односельців, — сказала вона, звертаючись до рідних героя.

На траурному мітингу виступає Білоцерківський сільський голова І. В. Лещенко.

Депутати Білоцерківської сільської ради зібралися на першу від початку війни сесію

23 червня 2022 року відбулася п'ятнадцята сесія Білоцерківської сільської ради восьмого скликання. Депутати зібралися майже в повному складі вперше після 24 лютого — початку повномасштабного вторгнення РФ на територію України.

На початку засідання присутні вшанували хвилиною мовчання пам'ять загиблого на Донбасі жителя с. Колосівка Юрія Григоровича Тимошенка та всіх, хто віддав життя за незалежну Україну. Після цього приступили до роботи.

Попередньо відбулися засідання постійних депутатських комісій, на яких народні обранці обговорили включені до порядку денного питання, тож безпосередньо на сесії працювали оперативні та конструктивні, розглянувши майже 30 питань.

Серед найважливіших — затвердження звіту про виконання бюджету громади за I квартал 2022 року, затвердження рішень виконавчого комітету та розпоряджень сільського голови, прийнятих у міжсесійний період, перейменування вулиць населених пунктів, назви яких пов'язані з Російською Федерацією. Крім того, депутати затвердили Програму підтримки підрозділів територіальної оборони Білоцерківської територіальної громади на 2022 рік та Правила благоустрою території населених пунктів Білоцерківської сільської ради у новій редакції, внесли зміни до низки програм.

Звітуючи про виконання бюджету Білоцерківської сільської територіальної громади за I квартал цього року, начальник фінансового відділу Анатолій Миколайович Ганнущенко зазначив, що загальна сума доходів становить 16135397,19 грн, з них доходів до загального фонду бюджету — 15932853,70 грн, до спеціального фонду — 202543,49 грн.

Зменшення надходжень до бюджету пов'язане зі зникненням економічної діяльності у зв'язку із введенням воєнного стану внаслідок збройної агресії Російської Федерації, необов'язковістю сплати єдиного податку платниками I та II групи та відміною урядом із 15 березня 2022 року акцизного податку на пальне, — констатував А. М. Ганнущенко.

Так, у I кварталі наша громада отримала 592247,67 грн акцизного податку, а це — лише 47,5 % планових показників. Порівняно з показниками за I квартал 2021 року надходження акцизного податку зменшилися на 340,9 тис. грн (36,5 %).

Єдиний податок удалося акумулювати в сумі 1630516,07 грн, що на 278016,07 грн. (20,6 %) більше від планових показників. З них надходження єдиного податку з

Депутати сільської ради за роботою.

юридичних осіб — 11460,00 грн, єдиного податку з фізичних осіб — 411372,96 грн, єдиного податку з сільськогосподарських товаровиробників — 1207683,11 грн. Порівняно із аналогічним періодом попереднього року надходження єдиного податку збільшилися на 191,1 тис. грн (13,3 %).

Певною мірою (але несуттєво) збільшилися й надходження податку на доходи фізичних осіб — 6412126,85 грн. Це на 234,1 тис. грн (3,8 %) більше, ніж у I кварталі 2021 року. Водночас це на 762935,15 грн (10,6 %) менше, ніж очікувалося.

Надходження податку на майно за I квартал 2022 року склали 1219853,52 грн, що на 340596,48 грн або 21,8 % менше показника планового розпису бюджету. Якщо порівнювати надходження з I кварталом 2021 року, то вони зменшилися на 2590,3 тис. грн (68,0 %). Однак цьому є просте пояснення: пред-

ставництво «ОНУР» торік завершило роботи на території нашої громади й, відповідно, вже не платить орендну плату за земельну ділянку.

Акумульовані кошти загального фонду спрямовувалися насамперед на захищені статті видатків: оплату праці з нарахуваннями — 13746793,90 грн (89,1 % планових показників); продукти харчування — 183534,49 грн (20,4 % від плану); оплату комунальних послуг та енергоносіїв — 1344836,01 грн (51,3 % від плану); субсидії та поточні трансферти підприємствам (установам, організаціям) — 555436,11 грн (72,4 % планових показників), — поінформував начальника фінвідділу. — У зв'язку із запровадженням військового стану на території України видатки бюджету здійснювалися відповідно Постанови КМУ від 09.06.2021 року №590 «Про затвердження Порядку ви-

конання повноважень Державною казначейською службою в особливому режимі в умовах воєнного стану». Нею запроваджено певні обмеження, тож у результаті на кінець звітного періоду виникла кредиторська заборгованість у сумі 72145,50 грн. Заборгованість із виплати заробітної плати не виникла.

Загалом же видатки бюджету територіальної громади з урахуванням міжбюджетних трансфертів за звітний період проведено на суму 18706740,26 грн, що становить 73,2 % від плану. Видатки загального фонду виконано в сумі 18594450,06 грн, що на 6491090,44 грн менше планових показників і становить 73,9 % від уточненого розпису на вказаний період.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Список перейменованих на сесії вулиць публікуємо на стор. 3.

Людяність

Низький уклін добрим людям

У нашу родину прийшло непоправне горе – на Донбасі загинув любий син і брат, єдина наша підтримка й опора Юрій Григорович Тимошенко.

Рідні, знайомі й раніше незнайомі люди допомогли нам достойно провести Юрія в останню путь: узяли на себе практично всі організаційні клопоти та фінансові витрати.

Безмежно вдячні за щирі співчуття та величезну підтримку керівникам приватного підприємства «Білоцерківська агропромислова група» Вікторові Володимировичу та Оксані Анатоліївні Кордубан, Романові Володимировичу Коваленку, генеральному директору ТОВ «Білагро» Юрієві Володимировичу Кордубану, а також колективам обох цих підприємств. Широ дякуємо Білоцерківському сільському голові Іванові Васильовичу Лещенку, його заступниці Любові Петрівні Луць, виконавчому комітету, депутатам сільської ради Олександрові Миколайовичу Пипку та Любові Андріївні Лобановій. Особлива подяка – представникам Збройних сил України на чолі з Олександром Вікторовичем Кордубаном, які взяли активну участь у похороні та з честю провели Юрія в останню путь.

Ми не в змозі згадати всіх причетних до організації похорон, проте щиро вдячні всім без винятку: водіям, які забезпечували перевезення, кухарям, які готували поминальний обід... Велике спасибі всім небайдужим односельцям, які відгукнулися на нашу біду. Низький уклін вам, добрі люди!

Ніна Іванівна і Людмила Григорівна ТИМОШЕНКО, с. Колосівка.

Ми обов’язково переможемо!

Ніколи не сумнівався, що у нас у Білоцерківці живуть доброзичливі, щирі й чуйні люди, а нещодавно ще раз у цьому переконався.

Я сам поки був молодим, поки працював (а працював я трактористом у Псільському лісництві), завжди прагнув робити людям добро. Мені було приємно, коли хоч чимось допомагав іншим. Та зараз мені 84 роки, лишився на старість самотнім і немічним. Ледве ходжу з костуром. Обслуговує мене соціальна працівниця, бо син і онук далеко й навідують мене зрідка. Спасибі, Бог послав добрих сусідів, які завжди обізвуться, спитають: «А що Вам потрібно?», допоможуть, навіть коли скажу, що нічого не треба. Найбільше допомагають Сергій Дем’янович і Валентина Василівна Селезнi, Валентина Володимирівна Чередніченко.

Ще на початку війни зі мною трапився прикий випадок. Закінчилися на телефонному рахунку гроші, пішов я в один магазин, другий, третій, але ніде не було поповнення. Повертався додому вкрай засмучений, адже залишився без зв’язку, аж раптом зустрів Наталю Володимирівну Сулименко. «Не переживайте, – каже, – я Вам допоможу: поповню телефонний рахунок через Інтернет».

Справді, невдовзі надійшли мені на телефон гроші. Я ж картав себе, що не подумався одразу їй заплатити. Сподівався, що, може, це раз випадково її зустріну, але минув тиждень, другий, а її немає. А я не звик бути людям винним, тож пішов до моєї рятівниці додому.

Було це в березні, ще холодно, подекуди й сніг лежав. Коли повертався додому, якось невдало ступив чи поставив костур – послизнувся та й упав. Лежу, а до мене раптом збіглися люди! Не знаю, де вони взялися, адже вулиця була ніби порожня. І всі пропонують допомогу! Три автомобілі зупинилися, й усі водії пропонують підвезти мене додому.

Я відмовився від допомоги, сам помаленьку дошкандибав. І хоча ще кілька днів боліли груди (бо таки добряче вдарився), серце переповнювала радість від того, що в нас такі прекрасні люди.

Щирість, співчуття, милосердя – це найбільше людське багатство. Переконаний: поки наш народ матиме ці риси, він буде по-справжньому багатим і незламним. Тож і ворога ми обов’язково здолаємо, обов’язково переможемо у цій війні.

Григорій Григорович ТЕЛИЧКО, с. Білоцерківка.

Нові назви вулиць

Враховуючи зауваження та пропозиції жителів Білоцерківської територіальної громади та відповідно до чинного законодавства України (зокрема Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», Закону України «Про правовий режим воєнного стану», низки Указів Президента України) Білоцерківська сільська рада ухвалила рішення перейменувати окремі вулиці та провулки населених пунктів громади, що увіковічують пам’ять діячів держави-окупанта, а саме :

- вулицю Комарова в селі Білоцерківка на вулицю Незалежності;
- вулицю Ватутіна в селі Білоцерківка на вулицю Вишнева;
- вулицю Морозівка в селі Білоцерківка на вулицю Промислова;
- вулицю Матросова в селі Красногорівка на вулицю Сонячна;
- вулицю Гагаріна в селі Красногорівка на вулицю Миру;
- вулицю Чкалова в селі Красногорівка на вулицю Каштанова;
- вулицю Гагаріна в селі Балаклія на вулицю Гірська;
- вулицю Кучійки в селі Бірки на вулицю Сонячна;
- вулицю Ватутіна в селі Поділ на вулицю Щастя;
- вулицю Гагаріна в селі Поділ на вулицю Захисників України;
- вулицю Жовтнева в селі Поділ на вулицю Соборності;
- вулицю Лялі Убийовк в селі Поділ на вулицю Сонячна;
- вулицю Пролетарська в селі Поділ на вулицю Польова;
- провулок Чайковського в селі Поділ на провулок Привітний;
- провулок Чкалова в селі Поділ на провулок Тихий;
- вулицю Ватутіна в селі Огірівка на вулицю Яблунева;
- вулицю ім. Валі Котика в селі Огірівка на вулицю Калинова;
- вулицю Мічуріна в селі Огірівка на вулицю Урожайна;
- вулицю Пушкіна в селі Огіривка на вулицю Квітнева;
- вулицю Ломоносова в селі Огірівка на вулицю Ланова;
- провулок Ломоносова в селі Огірівка на провулок Успішний;
- провулок Олега Кошового в селі Огірівка на провулок Світлий;
- вулицю Крива в селі Мостовіщина на вулицю Молодіжна;
- вулицю Гагаріна в селі Корнієнки на вулицю Каштанова;
- провулок Гагаріна в селі Корнієнки на провулок Каштановий;
- вулицю Дімітрова в селі Кравченки на вулицю Калинова;
- вулицю Новоселівка в селі Кравченки на вулицю Щаслива;
- вулицю Мічуріна в селі Рокита на вулицю Каштанова.

Перейменування вулиць та провулків вирішено провести без зміни поштових адрес житлових будинків, установ, підприємств та споруд.

Майор Євгеній Фененко: «Спільно з усіма забезпечуємо правопорядок»

4 липня 2022 року виповнюється сім років відтоді, як після початку реформування правоохоронних органів перші українські поліцейські склали присягу.

2018 року цей день офіційно було проголошено Днем Національної поліції України. Це професійне свято людей, які присвятили своє життя підтримці громадської безпеки і порядку, боротьбі з криміналом та злочинністю, захисту громадян та відновленню справедливості, до якої ми всі так прагнемо.

Взаємодія поліції й громадян

Та, певно, жоден поліцейський, присягаючи народу України, не сподівався, що наша країна опиниться в умовах повномасштабної війни із сусідньою державою, і Нацполіції доведеться підтримувати правопорядок у такий непростий час. Напередодні професійного свята ми зустрілися з поліцейським офіцером громади майором поліції Євгенієм Петровичем Фененком

«Іх ніхто не бачив, а вони помічали все»

– Ми одразу ж зосередилися на виявленні ворожих диверсійних груп, – продовжує майор Фененко. – Для цього створили

Трагедія в Кременчуці

28 червня – День Конституції України, одне з головних державних свят нашої країни. Проте для жителів Полтавської області цьогорічний День Конституції став днем жалоби.

Напередодні, 27 червня після 15.30 російський агресор завдав зі стратегічних бомбардувальних літаків Ту-22 два удари крилатими ракетами Х-22 по Кременчуку. Одна ракета влучила в міський стадіон, а друга – у великий торговельний центр «Амстор», де на той момент перебувало понад 1000 людей. Торговий центр зруйновано вщент. На величезній площі (понад 10 тис. кв. м) спалахнула масштабна пожежа. На місце трагедії одразу прибули рятувальники. На ранок наступного дня стало відомо про 18 загиблих та майже 60 поранених. 36 людей зникли безвісти.

На знак скорботи на будівлях органів державної влади, місцевого самоврядування, підприємств, установ і органі-

зацій обоасті було приспущено Державний Прапор України з чорною траурною стрічкою. Встановлено обмеження на проведення розважальних заходів, заборонено звучання розважальної музики.

Президент України Володимир Зеленський назвав РФ країною-терористом. Вона продовжує виміщати своє безсилля на звичайних громадянах. Відвідувачі ТЦ «Амстор» не ставили жодної небезпеки для російської армії. Люди намагалися жити нормальним життям, що особливо злить окупантів, наголосив він.

Провідні політики світу засудили звірства росіян та заговорили про запровадження нових санкцій.

Сподіватися на адекватність і людяність російських агресорів – марна справа. Але й пробачати злочини ми не маємо наміру. Усі винні – ті, хто випустив ракети по мирних людях і ті, хто віддав злочинний наказ – обов’язково отримають покарання. Ми не забудемо й не пробачимо жодного злочину!

Хоролець, Руслан Васильович Шарай, Павло Іванович Гамалія, Олександр Миколайович Ісаєнко, Володимир Михайлович Солод (Красногорівка), Анатолій Васильович Вільховий, Петро Іванович Цикало, Анатолій Іванович Пидяк (с. Балаклія).

За кілька днів спільного патрулювання ми з хлопцями напрацювали алгоритм зупинки автомобілів. Ми ніколи не знали, хто сидить за кермом та як він поведеться у такій ситуації, тож прикривали один одного. При цьому В. В. Хоролець узагалі не мав зброї, лише звичайну гумову палицю.

До цієї суто чоловічої команди долучилися й небайдужа жителька Балаклії Зоя Миколаївна Карасенко. «Я теж хочу патрулювати», – заявила вона. І довела, що нічим не гірша від чоловіків!

– На жаль, – розповідає О. М. Пипко, – є такі чоловіки, за яких мені соромно. Скільки разів не просив деяких односельців вийти на патрулювання – відмовляють: комусь самому страшно, а хтось боїться залишити жінку вдома.

Допомогли благодійники

– Члени громадського формування залучалися й до підтримки правопорядку під час свят: Великодня, 1 травня, Дня Перемоги, – говорить Є. П. Фененко. – При цьому люди використовували власні автомобілі. Після того, як в Україні виник дефіцит пального, неабиякою проблемою стала неможливість заправити авто. Допомогли благодійники – керівники ПП «Білоцерківська агропромислова група» й ТОВ «Білагро», які виділили паливо для того, щоб члени громадського формування могли вільно пересуватися територією громади.

Ось так, спільними зусиллями, всією Білоцерківською громадою, ми й забезпечуємо правопорядок.

Напередодні Дня Національної поліції України хочеться побажати поліцейському офіцеру нашої громади та його надійним помічникам – членам громадського формування – міцного здоров’я, успіхів, упевненості та сміливості, а також уміння прийняти єдино правильне рішення в складних ситуаціях, яких, на жаль, не бракує в їхній нелегкій службі. Жителі громади впевнені, що ви й надалі докладатимете зусиль, щоб усі почувалися в безпеці.

Дарина СОЛОДКА.

Є. П. Фененко і О. М. Пипко.

та попросили розповісти про охорону громадської безпеки у воєнний час.

– Після 24 лютого роботи побільшало в кілька разів, – говорить він. – Перший місяць (навіть півтора) фактично цілодобово перебував на чергуванні. Зараз уже трохи легше, але на зв’язку постійно.

– Але ж одній людині нереально забезпечити правопорядок на території громади!

– Це неможливо навіть у мирний час. Тому задовго до вій-

ни в нашої громаді було створене громадське формування у складі 80 осіб. Це небайдужі, активні люди із різних населених пунктів, які не мають судимості й переважно володіють мисливською зброєю. Вони зацікавлені, щоб у їхніх селах завжди був порядок, а тому й стежать за його дотриманням. Якщо трапляються якісь правопорушення – телефонують мені, й ми разом наводимо лад. Отож у нас у Білоцерківській громаді вже вибудувалася система взаємодії між Нацполіцією в моїй особі та небайдужими жителями – членами громадського формування.

Однак у перші дні війни частина членів формування пішла в тероборону, частину призвали в ЗСУ, а потреба в залученні жителів до охорони громадського правопорядку зросла.

«Іх ніхто не бачив, а вони помічали все»

– Ми одразу ж зосередилися на виявленні ворожих диверсійних груп, – продовжує майор Фененко. – Для цього створили

дороги, мости. При цьому намагалися діяти так, щоб їх ніхто не бачив, а вони помічали все. Траплялося, я заїжджав у якийсь населений пункт, де, здавалося, не було ні душі, й мені на телефон одразу ж надходив дзвінок: «Це ваш автомобіль заїхав?»

Дякувати Богові, диверсантів у нашої громаді не було. Але були ті, хто порушувавкомендантську годину.

– Чи багато таких у громаді?

– На жаль, вистачає. При цьому люди інколи навіть не можуть пояснити, чому вони посеред ночі вештаються селом. Хотів би наголосити, що всі знають правила поведіння у воєнний час, зокрема, що заборонено перебування в громадських місцях під час комендантської години, що слід дотримуватися правил світломаскування. Ми робимо порушникам зауваження, записуємо прізвища...

Спав годину чи дві на добу

Несподівано до нас підходить та приєднується до розмови депутат Білоцерківської сільської ради й керівник громадського формування с. Балаклія Олександр Миколайович Пипко.

– Цей чоловік, – показує на Є. П. Фененка, – від початку війни, певно, взагалі жодної ночі не спав – постійно на чергуванні. Та ще ж і вдень люди морочили голову: десь грюкнуло, десь стукнуло, десь незнайома машина розвернулася... Стільки панікерів, і всі телефонують поліцейському, і кожному треба приділити увагу... Разом із членами громадського формування Євгеній Петрович обійшов усі порожні хати в Балаклії та Колосівці (і, певно, в інших населених пунктах теж). Вони не просто заглядали в кожну хату в пошуках диверсантів, а спускалися в підвал, залазили на горище...

– Справді, у перші місяці війни я спав хіба що годину чи дві на добу, – погоджується поліцейський офіцер. – Але на початку війни деякі члени громадського формування теж майже щоночі виходили на чергування. А зранку, як завжди, йшли на роботу! Старші в кожному селі склали графіки чергувань, я координував цей процес, але ж людей катастрофічно не вистачало.

Хотів би особливо відзначити найактивніших та найбезвідмовніших членів формування. Це Віталій Володимирович

Зверніть увагу

Кому підвищать пенсії

Війна змусила дещо відкласти пенсійну реформу. Однак не скасувала її. Тож із 1 липня 2022 року у зв'язку зі збільшенням прожиткового мінімуму для непрацездатних осіб зростуть мінімальні та максимальні пенсії.

Як повідомили в Пенсійному фонді України, мінімальна пенсія зросте з **1934 до 2027 грн.** А вже з 1 грудня вона становитиме **2093 грн.**

При цьому максимальна пенсія (вона розраховується як 10 мінімальних) зросте із 19340 до 20270 грн.

Крім того, в ПФУ обіцяють, що з 1 жовтня зросте розмір мінімальної пенсії за віком для непрацюючих осіб, які досягли 65 років та старших і мають необхідний страховий стаж (чоловіки – не менше 35 років, жінки – не менше 30 років). Це пов'язано зі зміною мінімальної заробітної плати з 6500 до 6700 грн.

Із 1 жовтня особи віком від 70 до 75 років отримуватимуть щомісячну компенсаційну виплату 300 грн (у межах пенсійної виплати 10340,35 грн). Якщо людина досягне 70 років після 1 жовтня, компенсаційна виплата буде встановлена з дати досягнення 70-річного віку.

Із 1 грудня мінімальний розмір пенсійної виплати для осіб віком від 70 років, які мають стаж 35 та 30 років, становитиме 3000 гривень. Для молодших осіб при наявності відповідного страхового стажу мінімальна пенсія становитиме 2500 грн.

Отримати консультацію можна за телефоном гарячої лінії контакт-центру Пенсійного фонду України: 0-800-503-753, 044-281-08-70, 044-281-08-71.

Патронат над дитиною

Трапляється, що дитина опиняється в складних життєвих обставинах, коли її батьки чи інші рідні люди не можуть перебувати поряд, належним чином піклуватися та виховувати її.

Щоб захистити законні права дитини, в Україні існує така форма опіки як патронат. Це тимчасовий догляд, виховання та реабілітація дитини в сім'ї патронатного вихователя на період подолання дитиною, її батьками або іншими законними представниками складних життєвих обставин.

Патронатним вихователем може стати повнолітня особа, яка за згоди всіх членів сім'ї пройшла спеціальний курс підготовки й професійно та за участю членів сім'ї надає послуги з догляду, виховання та реабілітації дитини у своїй сім'ї.

Патронатні вихователі отримують оплату (грошову винагороду) за надання послуг та кошти на утримання дітей відповідно до їхнього віку та кількості.

Стягнення на кошти чи майно в умовах війни

Усвідомлюючи скрутне становище, в якому опинилося багато людей під час війни (втрата роботи, майна тощо), Верховна Рада України 15 березня 2022 року внесла зміни до Закону України «Про виконавче провадження». Вони набули чинності 26 березня 2022 року.

Передбачено, що тимчасово, на період до припинення або скасування воєнного стану на території України припиняється стягнення на заробітну плату, пенсію, стипендію та інший дохід боржника (крім рішень про стягнення аліментів та рішень, боржниками за якими є громадяни РФ).

Це рішення не звільняє особу від виплат за боргом: після припинення або скасування воєнного стану відрахування для погашення заборгованості за комунальні послуги, кредит тощо відновлять.

Крім того, депутати дозволили видаткові операції з рахунків, на кошти яких накладено арешт, за умови, якщо сума стягнення за виконавчим документом не перевищує 100 тисяч гривень.

Процедура стягнення на майно боржника (транспортні засоби, земельні ділянки, будинки, квартири тощо) лишилася без змін (окрім деяких змін щодо іпотечного майна). Це означає, що на майно боржника може бути накладено арешт, а в подальшому, його примусово реалізують.

Стоп насильство!

Убезпечити жінок і дівчат, чоловіків і хлопців від наруги у надзвичайних ситуаціях — обов'язок кожного (кожної) з нас. При цьому слід дотримуватися трьох основних принципів: підтримка, повага, захист.

Щоб громада була в безпеці, дійте!

Сексуальне насильство — тяжкий злочин, і важливо сповістити правоохоронні органи про нього.

Якнайшвидше (протягом 72 годин) зверніться за медичною допомогою, особливо якщо ви пережили сексуальне насильство. Ви маєте право на підтримку.

Вчинення сексуального насильства є неприйнятним. Жодна ситуація не виправдовує його. Повідомляйте правоохоронців про небезпеку вчинення такого чи іншого насильства.

Вислухайте й спробуйте допомогти!

Якщо до вас звернулася особа, постраждала від гендерно зумовленого (сексуального, домашнього) насильства, ви можете допомогти їй: вислухати без засудження і без оцінки ситуації та поділитися інформацією про телефонні лінії допомоги, які опубліковані нижче, чи соціальні служби підтримки у Білоцерківській територіальній громаді. Пам'ятайте: постраждалі не винні в злочині!

Жінки й дівчата з інвалідністю зазвичай вразливіші до гендерно зумовленого (сексуального, домашнього) насильства. Їхній доступ до інформації про сексуальне здоров'я, інтимні стосунки й насильство може бути обмеженим. Навіть пересуваючись у межах громади, вони можуть стати об'єктом домагань.

Гарячі лінії на випадок гендерно зумовленого (сексуального, домашнього) насильства:

Гаряча лінія «Ла Страда» — телефони: 116 123 або 0800 500 335

Скайп: lastrada-ukraine | Телеграм: @NHL116123

Електронна пошта: hotline@la-strada.org.ua

Пташенята покинули шкільні гніздечка

Для кожної дорослої людини дитинство – це незабутній світлий спогад про безтурботні роки, вірних друзів, яскраві враження, пізнання світу. А межею між дитинством і дорослим життям, як правило, виступають шкільні випускні вечори і прощання зі школою, вчителями.

У цьогорічних дев'яти- та одинадцятикласників (а їх у нашій громаді рівно 100) випускних вечорів не буде. Як не було й повноцінного навчання у класах за шкільними партами. Зважаючи на ситуацію в країні, в усіх навчальних закладах відмовилися від гучних святкувань. Та все ж дорослі вирішили влаштувати для випускників якщо не свято, то хоча б маленькі урочистості. Отож документи про освіту діти отримували в хвилюючій атмосфері: яскраво й символічно прибрані класи, напутні слова класоводів, учителів, керівників навчальних закладів, громади...

17 червня такі заходи відбулися в Подільському та Бірківському ліцеях, 24-го – в Рокитянській гімназії. А 25 червня в Білоцерківському сільському клубі по черзі проводжали в доросле життя одинадцятикласників і дев'ятикласників Білоцерківської гімназії та одинадцятикласників Красногорівської. Дев'ятикласники Красногорівки отримали документи про базову загальну середню освіту окремо – наступного дня 27 червня.

Дівчатка в святкових сукнях і хлопці в білих сорочках виглядали зовсім дорослими. Чи, може, це від хвилювання? Бо випускники, попри все, такі відчутно хвилювалися.

Позаду – батьківський поріг, розквіта калина, протоптана стежка у шкільному дворі, незрадлива мамина усмішка зі сльозою на щоці. Попереду – незвідана даль, непрості життєві випробування, радість і смуток, успіхи і невдачі...

Невідомість завжди лякає, а на цьогорічних випускників чекає не просто незнайоме доросле життя, а й невизначена політична ситуація в країні, зумовлена війною. Як за таких обставин знайти своє місце у житті, отримати спеціальність, як вижити, як залишитися людиною?

І педагоги, й батьки бажали дітям здоров'я, наснаги, сили, витримки, перемог і, звичайно ж, мирного неба над головою. Вони запевняли, що здобуті в шкільних стінах знання та вміння не будуть марними, й кожен знайде свою стежину в житті.

У свою чергу випускники щиро дякували батькам та вчителям-наставникам. І щемно звучали поетичні рядки: «Є вищий смисл у тім, що після нас

Активні парки

Так називається один із проєктів, що входить у загальнонаціональну програму Президента України Володимира Зеленського «Здорова Україна». Мета проєкту – зробити спорт доступним для громадян та залучити різні групи населення до оздоровчої рухової активності у місцях масового відпочинку.

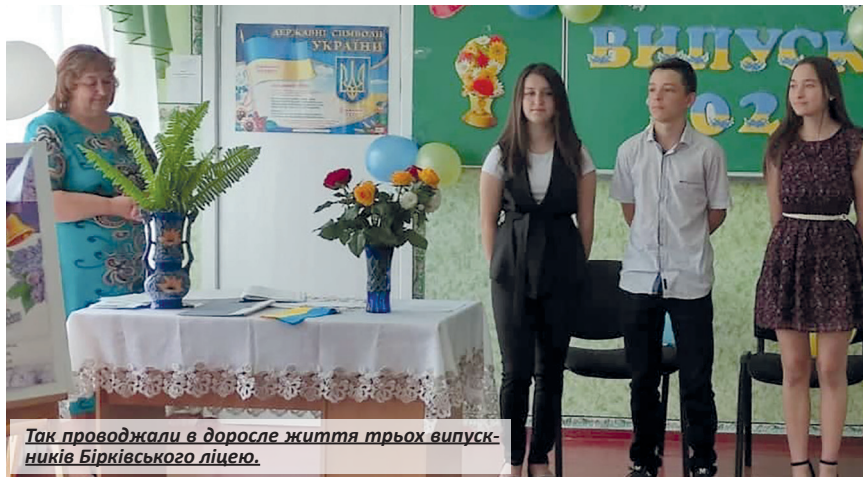
Красногорівські ліцеїсти після заходу.

Красногорівські випускники і їхні наставники.

Подільські дев'ятикласники вже з документами про базову загальну середню освіту.

Так проводжали в доросле життя трьох випускників Бірківського ліцею.

Задзвонить школярами знову школа
І для малих почнеться перший клас,
В який ми не повернимось ніколи.

Прощаємось... А в душах бережемо

Усіх, кому для нас не шкода серця.
З легким і незабутнім вантажем
Ми відлітаєм. Школа, ти не сердься...»

Ніна КОРНІЄНКО.

**Життя - це шанс.
Скористайся ним!**

**Життя - це краса.
Милуйся нею!**

**Життя - це мрія.
Здійсни її!**

**Життя - це виклик.
Прийми його!**

**Життя - це обов'язок.
Виконай його!**

**Життя - це скарб.
Бережи його!**

**Життя - це любов.
Насолоджуйся нею!**

**Життя - це удача.
Шукай цю мить!**

**Життя таке чудове.
Не марнуй його!**

**Це твоє життя.
Бережи його!**

Марія Тереза.